

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3To/59/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8312010279
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Halkociová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8312010279.4

Uznesenie

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Halkociovej a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a Mgr. Iva Maruščáka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 22.10.2020, v trestnej veci proti obžalovaným G.. C.. X. T. a spol. pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona , o odvolaní obžalovaných G.. C.. X. T., G.. I. T., G.. K. T. a krajskej prokurátorky proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/74/2012 zo dňa 22.08.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolania obžalovaných G.. C.. X. T., G.. I. T.O., G.. K. T. a krajského prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovaných G.. C.. X. T., G.. I. T. S. G.. K. T. vinnými z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 11.04.2011 v čase okolo 20.00 hod. v Snine na ul. Perečínskej, fyzicky napadli V. X. X. D. S. E. Y. X. D. tak, že G.. I. T. udrela otvorenou rukou do tváre V. X., ppor. G.. C.. X. T. chytila V. X.É. pod krk a udierala ho päťami do tváre, následne ho bil päťami do tváre aj G.. K. T., následkom čoho spadol na zem a po tom, čo vstal, ho opätovne chytila pod krk ppor. G.. C.. X. T. a udierala ho päťami do tváre a G.. I. T. udrela otvorenou dlaňou po tvári E. Y., čím V. X. spôsobili krvnú podliatinu pod pravým okom veľkosti 1 x 2 cm, početné odreniny čela, pomliaždenie s krvnou podliatinou ľavej ušnice a tlakovou bolestivosťou v oblasti jarmových oblúkov a koreňa nosa s dobou liečenia do 7 dní a E. Y. spôsobili povrchové pomliaždenie tváre vpravo, prejavujúce sa len začervenaním a podvrtnutie ľavého zápästia s dobou liečenia do 7 dní.

Za to im prvostupňový súd uložil podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona za použitia § 36 písm. j), § 38 ods. 2 3, § 56 ods. 1, 2 Tr. zákona peňažný trest vo výške 200,- eur každému z obžalovaných. Pre prípad, že by došlo k zmareniu výkonu peňažného trestu uložil prvostupňový súd podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona všetkým obžalovaným náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote, a to tak proti výroku o vine, ako aj treste, odvolanie obžalovaní, ktoré dodatočne prostredníctvom zvoleného obhajcu písomne odôvodnili tým, že považujú rozsudok za nepreskúmateľný, nezákonný a nedôvodný, pretože vychádza z nezákonných dôkazov, trestné stíhanie začal neoprávnený orgán bez kompetencie v zmysle Trestného poriadku a zákona o Policajnom zbore. Odôvodnenie rozhodnutia nespĺňa náležitosti v zmysle Trestného poriadku, skutočnosti tam uvedené sa nezakladajú na pravde a s kvalifikáciou skutku ako prečinu výtržníctva, z ktorého boli uznaní vinnými, nesúhlasia, nakoľko z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaní sa uvedeného trestného činu nedopustili. Uvedený rozsudok považujú za neúplný, nejasný, čo sa týka skutkových zistení, pretože sa okresný súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a majú za to, že nebol zistený skutkový stav bez dôvodných pochybností. V prvom rade poukázali na to, že trestné stíhanie bolo začaté a obvinenie vznesené uznesením, ktoré vydala

sekcia kontroly a inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Sekcia podľa organizačnej štruktúry Ministerstva vnútra predstavuje samostatnú organizačnú zložku výlučne podriadenú ministrovi vnútra, nezávislú od polície a existujúcu mimo štruktúr Policajného zboru. Poukázali na právny názor vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1To/1/2015 zo dňa 29.05.2015, a to, že pokiaľ minister vnútra Nariadením č. 57 z 27.08.2017 zriadil sekciu kontroly a inšpekčnej služby Úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby na Ministerstve vnútra a Nariadením č. 117 z 27.08.2010 ju podriadil priamo ministrovi vnútra, urobil tak v obidvoch prípadoch bez najmenších pochybností v rozpore so zákonom bez legislatívnej opory. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva skutočnosť, že aj úkony a dôkazy vykonané inšpekciou sú nezákonné a preto nemôžu byť v trestnom konaní podľa § 119 ods. 2 Tr. poriadku použité ako dôkaz. Každá osoba má právo na nezávislé a účinné vyšetrenie podozrenia, že policajným postupom došlo k zásahu do práva na život, k jej mučeniu, neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu, toto právo garantuje štát. Požiadavka nezávislého vyšetrenia nie je splnená, ak vyšetrujú tie orgány, ktoré zodpovedajú za riadnu činnosť polície Ministerstva vnútra SR a PZ a ich predstavitelia zodpovedajú v štáte za riadny výkon polície, a teda inšpekčná služba ako súčasť Policajného zboru, sekcia kontroly a inšpekčnej služby ako súčasť Ministerstva vnútra, nie sú garanciou nezávislého vyšetrenia. Pravdou je, že zákon č. 155/2003 účinný od 01.07.2003, bol zmenený § 6 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore s tým, že služby PZ uvedené v § 4 ods. 1 a útvary PZ uvedené v § 4 ods. 1 a 2, riadi prezident PZ, ak minister neurčí inak. Táto zmena rozhodne nedáva legislatívny základ na vyňatie inšpekčnej služby zo zložiek patriacich PZ a zriadenie a vytvorenie inšpekčnej služby alebo jej preloženie na MV SR a už vôbec nie na to, aby ju riadil minister vnútra. Zároveň to napokon výslovne a nepochybne vyplýva aj z prvej vety § 4 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, v zmysle ktorého služby Policajného zboru pôsobia v rámci útvarov Policajného zboru, ktoré na návrh prezidenta Policajného zboru zriaďuje a zrušuje minister; minister zároveň na návrh prezidenta Policajného zboru určuje náplň ich činností a vnútornú organizáciu. Podľa § 4 ods. 1 zákona o Policajnom zbore, sa Policajný zbor člení na službu kriminálnej polície, službu finančnej polície, službu poriadkovej polície, službu dopravnej polície, službu železničnej polície, službu ochrany objektov, službu hraničnej a cudzineckej polície, službu osobitného určenia, službu ochrany určených osôb a inšpekčnú službu. Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že inšpekčná služba má byť v zmysle zákona o Policajnom zbore súčasťou Policajného zboru. Právne de iure, teda inšpekčná služba musí byť obligatórne súčasťou Policajného zboru a nie je prípustné, aby existovala paralelne mimo štruktúry Policajného zboru, respektíve, aby neexistovala vôbec, teda aby Policajný zbor nemal ako svoju súčasť inšpekčnú službu. To vyplýva z ustanovenia § 4 ods. 2 zákona o Policajnom zbore, podľa ktorého, služby Policajného zboru pôsobia v rámci útvarov Policajného zboru, ktoré zriaďuje a zrušuje minister. Aj z tohto ustanovenia je, podľa názoru obhajoby, nepochybne, že služby Policajného zboru musia pôsobiť v rámci útvarov Policajného zboru, teda nie v rámci útvarov, ktoré organizačne pod Policajný zbor nepatria. Tieto útvary Policajného zboru síce podľa zákona zriaďuje a zrušuje minister, avšak môže tak urobiť len v rámci organizačnej štruktúry Policajného zboru. Iný výklad ustanovenia § 4 ods. 2 zákona Policajnom zbore ani nie je možný, nakoľko toto ustanovenie celkom jednoznačne hovorí o tom, že minister má kompetenciu na zriaďovanie a zrušenie útvarov len v rámci Policajného zboru. Ak teda služby Policajného zboru musia podľa zákona pôsobiť v rámci útvarov Policajného zboru, nie je možné, aby zároveň mohli pôsobiť mimo organizačnej štruktúry Policajného zboru. Zdôraznil, že ide o útvary Policajného zboru a nie o útvary, ktoré môžu, ale nemusia byť súčasťou Policajného zboru. Už zo zákonného slovného spojenia - útvary Policajného zboru - je zrejmé, že útvary musia byť súčasťou Policajného zboru a nemôže ísť o útvary Ministerstva vnútra Slovenskej republiky alebo aj o útvary Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Napokon nikde v zákone o Policajnom zbore sa nenachádza ani zmienka o tom, že by minister mohol vytvárať akýsi paralelný Policajný zbor, či že by mohol zriaďovať útvary mimo organizačnú štruktúru Policajného zboru. Práve naopak, zo zákona o Policajnom zbore je zrejmé, že minister sa môže pohybovať len vo vnútri, teda v hraniciach organizačnej štruktúry Policajného zboru. Právne, podľa zákona o Policajnom zbore, musí inšpekčná služba pôsobiť v rámci útvarov Policajného zboru, musí byť súčasťou Policajného zboru. Tento zákonný predpoklad naplnený reálne nie je, fakticky inšpekčná služba Policajného zboru neexistuje, namiesto inšpekčnej služby Policajného zboru totiž reálne existuje Sekcia kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Táto sekcia je organizačnou súčasťou Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a nie Policajného zboru. Samotná internetová stránka MV SR definuje Sekciu kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR ako samostatný útvary Ministerstva vnútra SR výlučne podriadený ministrovi vnútra, nezávislý od riadenia a štruktúry polície, ktorý plní úlohy na úseku kontroly a inšpekčnej služby. Dokonca aj MV SR nepovažuje uvedenú sekciu za súčasť Policajného zboru. Pokiaľ ide o Trestný poriadok, z ustanovenia § 10 ods. 8 písm. a) Tr. poriadku je zrejmé, že policajtom sa na účely

Trestného poriadku rozumie vyšetrovateľ Policajného zboru, teda nemá ísť o policajta, ktorý vykonáva činnosť v rámci odboru Ministerstva vnútra SR. Vyšetrovateľ Policajného zboru môže vykonávať svoju činnosť len v rámci Policajného zboru a nie v rámci ministerstva, ministerstvá nedisponujú zákonnými kompetenciami na zriaďovanie vyšetrovacích orgánov, ktoré by bolo možné považovať za orgány činné v trestnom konaní v zmysle Trestného poriadku. Minister nemá zákonné oprávnenie na zriaďovanie vyšetrovacích orgánov stojacich mimo Policajný zbor. Minister nemôže vyňať časť vyšetrovateľov z Policajného zboru a organizačne ich zaradiť na ministerstvo, urobiť tak môže avšak počas ich pôsobnosti na ministerstve, nemôžu realizovať kompetencie vyšetrovateľa Policajného zboru. Dňa 29.09.2015 zasadalo trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR za účelom zjednotenia judikatúry dvoch protichodných rozhodnutí trestných senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod vedením JUDr. Harabina a JUDr. Klimenta, ktoré sa týkali zákonnosti a postavenia inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Kolégium Najvyššieho súdu SR ustálilo judikatúru na akceptáciu súčasnému stavu, keď sú príslušníkmi inšpekčnej služby a) policajti, ktorí sú súčasťou Policajného zboru SR, b) policajti v zmysle Trestného poriadku, c) organizačne začlenení pod Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a sú podriadení ministromi a teda „nezávislí“ na štruktúrach Policajného zboru, d) povolaní na plnenie úloh MV SR a PZ. Tento právny názor však podľa odvolateľa nemôže obstáť vzhľadom aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva. Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení neskorších dodatkových protokolov bol ČSFR ratifikovaný 18.03.1992. V podmienkach právneho poriadku SR bol Dohovor akceptovaný článkom 154c ods. 1 Ústavy SR a neskôr potvrdený predpisom č. 79/1994 Z. z., ktorý spätne potvrdil právnu záväznosť na území SR od 01.01.1993. Európsky súdny dvor pre ľudské práva v Štrasburgu bol založený v roku 1959 za účelom aktívnejšieho presadzovania Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd do praxe štátov, ktoré ratifikovali Dohovor. Judikatúra ESLP ušľachťuje a dovysvetľuje rozsah práv a povinností vyplývajúcich z Dohovoru v individuálnych prípadoch. Odvolatelia ďalej vo svojom odvolaní poukázali na rozsudok ESLP vo veci Eremiášová a Pechová proti ČR, Kummer proti ČR, kde bolo konštatované, že Česká inšpekcia Ministerstva vnútra bola predtým organizovaná rovnako, ako je to na Slovensku, ESLP rozhodol, že svojou štruktúrou porušuje Európsky dohovor, čo naznačuje možnosť, že ani Slovenská inšpekcia nie je v súlade s týmto dohovorom. Poukázal ďalej na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4To/5/2016 zo dňa 04.07.2017, kde Najvyšší súd SR spochybnil závery zjednocujúceho stanoviska Najvyššieho súdu ohľadne postavenia a pôsobnosti inšpekčnej služby, pričom sa domnieva, že súčasné postavenie inšpekčnej služby MV SR nie je v súlade s právnym poriadkom SR, ani s rozhodovacou činnosťou Európskeho súdu pre ľudské práva. Pokiaľ by odvolací súd dospel k záveru, že trestné stíhanie začal zákonný orgán, poukázal odvolateľ na nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa a nedostatočne zistený skutkový stav, pričom považuje rozsudok vydaný v rozpore s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. poriadku, kde má za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa nespĺňa zákonné základné požiadavky kladené zákonom na jeho odôvodnenie v zmysle Trestného poriadku. Dôkazný postup je potrebné vyčerpávajúcim spôsobom popísať a logicky vecne presvedčivým spôsobom zdôvodniť. V rámci obsiahleho dokazovania vykonaného v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní, ktoré bolo po rozhodnutí odvolacieho súdu ešte doplnené, má za to, že nedošlo k takej zmene dôkaznej situácie, ktorá by odôvodňovala uznanie obžalovaných za vinných z prečinu výtržníctva, pričom poukázal na znalecký posudok psychológov, z ktorého vyplýva, že u obžalovaných agresivita nepatrí medzi dominujúce štruktúry ich osobnosti, ak by sa takýto skutok stal, išlo by iba o epizodný charakter. U obidvoch poškodených sú prítomné známky prehánania. Svedok I. D., ktorý mal vidieť skutok, poprel, aby tento videl. Svedok E., strýko poškodeného X., telefonicky kontaktoval policajta Tomáša, ktorý mal stálu službu, pričom im hovoril, že poškodení sú zranení, avšak samotný policajt, ktorý trestné oznámenie prijímal, viditeľné zranenia na poškodenom nekonštatoval, ani na poškodenej, ani sa poškodení na ošetrovanie nežiadali. Ďalej poukázal na rozpor, že matka poškodenej P. Y. uvádzala, že už pred odchodom na políciu, poškodenému začínalo pod okom modrieť. V ďalšej výpovedi sa poškodený vyjadril, že krv vo vlasoch mu našla až pri podrobnej prehliadke vlasovej časti doma mama. E. Y. uvádzala, že videla obžalovanú X. T. dať poškodenému X. jednu facku, uviedla, že mal vlasy dlhé 1 až 2 centimetre, ako aj, že ho šklbali za vlasy. Obžalovaná X. T. a poškodený X. majú výšku 185 až 189 centimetrov. Poškodený bol vyšší ako obžalovaná, ktorá síce je policajtkou, avšak neabsolvovala žiaden špeciálny výcvik ako špeciálnej zložky polície, keďže je rádovou policajtkou a je nepravdepodobné, aby spôsobom, ktorý popisuje poškodený, takto ona mohla ho chytiť okolo krku a udierať do tváre. C.. D. v znaleckom posudku uviedol, že silné údery tak, ako ich popisoval poškodený, by sa museli prejavíť vizuálne na poškodenom v rozmedzí troch až piatich hodín po skutku, čo korešponduje s časom podania trestného oznámenia. Zároveň sa vyjadril, že k zraneniu poškodenej neprišlo zavinením cudzou osobou a taktiež sa vyjadril k lekárskeym správam, že zranenia, ktoré boli konštatované na druhý deň okolo

obeda, už nemali a nemohli byť pozorované. V tomto prípade má za to, že došlo k takým zásahom do svedeckých výpovedí jednotlivých svedkov, hlavne zo strany príbuzných poškodeného, ktoré mali za následok, že tieto svedecké výpovede vo svetle ďalších vykonaných dôkazov strácajú dôveryhodnosť a sú v rozpore s vykonaným dokazovaním. Z tohto dôvodu, keďže sú vážne pochybnosti o vine obžalovaných, navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a obžalovaných spod obžaloby oslobodil.

Proti rozsudku podala odvolanie aj prokurátorka krajskej prokuratúry, a to v neprospech obžalovaných, čo do výroku o treste. Má za to, že uložený trest je neprimerane mierny, obžalovaní sa dopustili skutku spoločne, obžalovaná I. T. zatelefonovala pre pomoc svojmu manželovi, ktorý sa dostavil na miesto činu, aby pomohol svojej manželke a dcére, čo je bez pochybností preukázané. Z tohto sa dá vyvodzovať aj to, že nešlo o náhle konanie v afekte, ale odplatu za predchádzajúci konflikt v Tesco, o naplánované konanie z pomsty či odplaty, respektíve výchovné opatrenie vzhľadom na nižší vek oboch poškodených. Obžalovaní konali v presile z odplaty za predchádzajúci konflikt na tmavom verejnosti prístupnom mieste, ich postoj k svojmu konaniu sa od počiatku ani pod ťarchou dôkazov nezmenil tak, aby títo svoje konanie oľutovali. U I. T.O. je možné tento skutok považovať za konanie v špeciálnej recidíve napriek zahladeniu predchádzajúcich odsúdení, na čo sa prihliadalo pri určovaní trestu, nemalo by sa na túto skutočnosť prihliadať pri hodnotení osoby obžalovanej. Zároveň skutok spáchala v priebehu skúšobnej doby podmieneného zastavenia trestného stíhania vedeného pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/116/2008 zo dňa 13.08.2009. Vedené trestné konanie vyvolalo silnú mediálnu odozvu, je pod drobnohľadom médií a aj z uvedeného dôvodu je treba okrem individuálnej prevencie prihliadať aj na generálnu prevenciu v zmysle odstrašenia ďalších páchatelov od obdobného konania, vyjadrenia morálneho odsúdenia páchatela spoločnosťou. Má za to, že tento účel uložený trest nemôže naplniť. Súd (okresný) pri odôvodnení druhu a výšky trestu poukázal aj na časový odstup rozsudku od spáchania skutku, ktorý je síce objektívne daný, avšak z prevažnej miery bol spôsobený neúčastou obžalovaných na konaní, ako aj bez relevantného ospravedlnenia. Vzhľadom k uvedenému ho nie je možné pričítať v prospech obžalovaných, nakoľko ho sami spôsobili. Vymedzenie trestnej sadzby 0 až 3 roky a uloženie trestu odňatia slobody na dolnej hranici s jeho podmieneným odkladom na primeranú skúšobnú dobu u obžalovanej X. T., K.Š. T. v strede trestnej sadzby a I. T.P. rovnako v strede trestnej sadzby, by najmä účel generálnej prevencie napĺňalo lepšie. Taktiež vyššia suma uloženého peňažného trestu v sume prevyšujúcej 500,- eur, by vzhľadom k okolnostiam prípadu a osobám obžalovaných, naplnila sledovaný účel ukladania trestu vhodnejšie. Navrhla preto, aby krajský súd podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok tak, že obžalovaným uloží podmienené tresty odňatia slobody, respektíve prísnejší peňažný trest.

Na základe podaných odvolaní preskúmal krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, teda výroky o vine a treste, ako aj správnosť postupu konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a dospel k záveru, že odvolania tak obžalovaných, ako aj krajskej prokurátorky, nie sú dôvodné.

Krajský súd v prvom rade konštatuje, že ide o jeho v poradí už druhé rozhodnutie v tejto veci, keď v poradí prvým rozsudkom okresný súd všetkých troch obžalovaných spod obžaloby okresného prokurátora oslobodil dôvodiac, že sa síce skutok stal, ale tento nie je trestným činom, keď uveril tvrdeniu obžalovaných o incidente v Tesco a tvrdeniu poškodených, pokiaľ ide o napadnutie na ulici Perečinskej. Po vykonanom rozsiahlom dokazovaní dospel potom k záveru, že miesto, kde došlo ku skutku, je síce miesto verejnosti prístupné, ale kde sa nezdržiava spravidla veľa ľudí, ide o prístupovú cestu medzi domami, nebolo vyvolané vážne pohoršenie medzi občanmi, lebo okolo 20. hodiny v tom čase bola tma, okrem účastníkov konfliktu nebol na mieste nikto, kto by sa mohol pohoršiť, išlo o konflikt medzi občanmi, ktorý začal už v Tesco, podľa názoru okresného súdu by preto mohlo ísť o priestupok, keďže ale od jeho spáchania uplynul dlhší čas, nebolo možné vec postúpiť okresnému úradu na prejednanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, preto obžalovaných spod obžaloby oslobodil.

Krajský súd uznesením zo dňa 15.11.2016 sp. zn. 3To 25/15 zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Humenné v celom rozsahu a nariadil tomuto súdu vo veci znovu konať a rozhodnúť s tým, aby dopyčul (iba) troch svedkov a to poškodených V. X. S. E. Y. a svedka I. D. k tomu, že v prípravnom konaní títo uvádzali, že miestom, kde malo ku skutku dôjsť mali prechádzať aj ďalšie osoby okrem svedka D. a jeho manželky. Keďže v predchádzajúcom rozhodnutí okresný súd bez zohľadnenia už zabezpečených dôkazov konštatoval, že miestom, kde malo k napadnutiu dôjsť, neprechádzali iné osoby. Zároveň

krajský súd poukázal na to, že sa okresný súd vo svojom rozhodnutí nezaoberal všetkými pre vec dôležitými dôkazmi.

Odvolaním podaným obžalovanými bola namietaná najmä skutočnosť, že trestné stíhanie v tejto veci začal a vykonával orgán, ktorý podľa odvolateľov zo zákona nie je oprávnený vo veci konať, a preto je nevyhnutné obžalovaných spod obžaloby prokurátora oslobodiť. Je pravdou, že trestné stíhanie vo veci bolo začaté uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, 4. inšpekčné oddelenie pod ČVS: SKIS-18/IS-4-SV-2011 dňa 25.05.2011, ktorý útvar aj vykonával všetky následné úkony prípravného konania v tejto trestnej veci. Keďže senáty trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach vyjadrovali diametriálne odlišný výklad otázky, či Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky je zákonným subjektom vo vyšetrovaní, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to dňa 29.09.2015 pod sp. Tpj 62/2015, z ktorého vyplýva, že inšpekčná služba bola zriadená v súlade so zákonom, je súčasťou Policajného zboru a ako taká je podriadená ministrovi vnútra Slovenskej republiky, pričom vyšetrovatelia Policajného zboru, ktorí boli zaradení do inšpekčnej služby, sú policajtmi v zmysle § 10 ods. 8 písm. a) a c) Tr. poriadku. Ústavný súd Slovenskej republiky napríklad uznesením PL.ÚS 13/2018 zo dňa 12.09.2018 v pléne odmietol návrh Najvyššieho súdu SR zastúpeného predsedom jedného zo senátov na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) a b) Ústavy Slovenskej republiky o súlade § 4 ods. 1 až 3, § 6 ods. 1, 2 z. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, nariadení Ministerstva vnútra SR č. 57 z 27.08.2007, č. 117 z 27.08.2010 a č. 30 z 29.02.2012 a o súlade § 2 ods. 1, § 10 ods. 1, 8 písm. a) a c) a ods. 10 z. č. 301/2005 Z. z. Tr. poriadok s článkom 2 ods. 2, článkom 7 ods. 5, článkom 17 ods. 2, článkom 22 ods. 2, článkom 46, článkom 144 ods. 1 a 2, článkom 152 ods. 4, článkom 152 ods. 4, článkom 153 a článkom 154c ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 3, čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 47, čl. 49 ods. 2, čl. 51, čl. 52 ods. 1, 3, 4, 5, 6 a 7, čl. 53 a čl. 54 Charty základných práv Európskej únie. Senát krajského súdu nezistil žiaden dôvod odkloniť sa od doposiaľ ustálenej súdnej praxe, a v podrobnostiach odkazuje na podrobné znenie vyššie uvedeného zjednocujúceho stanoviska NS SR.

Pokiaľ ide o vykonané dôkazy, krajský súd tieto v predchádzajúcom rozhodnutí podrobne rozoberal, pričom pokiaľ ide o skutkové okolnosti, ani doplnením dokazovania nedošlo k zmene v predtým zistenom skutkovom stave. Krajský súd z predloženého spisu zistil, že nepochybne, a to tak výpoveďou obžalovaných X. T. S. I. T., ako aj poškodených, a to V. X. S. E. Y., bolo preukázané, že ku stretnutiu týchto dvoch obžalovaných a poškodených došlo už v OD Tesco, počas platenia pri pokladniach, keď obžalované aj poškodení zhodne uvádzali, že poškodený X. mal zachytiť obžalovanú X. T., ktorá stála v rade na platenie pri pokladni, ktorá obžalovaná poškodeného upozornila, že stačilo povedať pardon, pričom vtedy malo dôjsť k slovnému konfliktu, keď obžalované napomínali poškodeného na nevhodnosť jeho správania. V opise ďalšieho priebehu udalostí sa však výpovede týchto obžalovaných a poškodených líšia.

Obžalované X. T. S. I. T. uviedli, že následne po odchode z predajne išla X. T. do motorového vozidla, kde vyložila nákup, cestou do auta nastúpila aj I. T., ktorá predtým predýchavala nevhodné správanie poškodeného X., obžalované vypovedali, že odišli vozidlom domov, kde išli na oslavu k príbuzným. Časť výpovede obžalovaných potvrdili aj príbuzní, a to svedkyňa G. I. Č., sestra obžalovanej X. T. a dcéra obžalovanej I. T.Á., a svedkyňa M. Ď., sestra obžalovanej I. T., ktoré uviedli, že okolo 19.30 hod. došli na rodinnú oslavu obe obžalované, obžalovaná I. T. bola uplakaná, lebo sa nejaký mladý muž k nim v Tesco nevhodne správal, na oslave boli všetci do asi 21.00 hod.

Obžalovaný K. T. uviedol, že on v čase incidentu bol v posilňovni, ktorá sa nachádza v pivničných priestoroch v mieste ich trvalého bydliska, pričom túto jeho výpoveď potvrdili aj svedkovia I. K. S. G. T., ktorí uviedli, že doniesli obžalovanému proteíny, boli uňho od 19.00 do 20.30 hod., svedok K. uviedol, že obžalovaný T. nemal pri sebe telefón a s nikým netelefonoval a ani sa z posilňovne nevzdialil .

Obžalovaní teda zhodne popreli, žeby oni napadli poškodených, keďže sa v tom čase nachádzali doma, teda nenachádzali sa na mieste činu.

Zo spáchania skutku tak, ako je obžalovaným kladený za vinu obžalobou, však obžalovaných tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred okresným súdom, usvedčovali svedkovia poškodení V. X. S. E.

Y., ktorí v podstatných bodoch opakovane zhodne v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred okresným súdom uviedli, že pri čakaní na platenie pri pokladniach došlo k tomu, že poškodený X. sa nechtiac zachytil telom o obžalovanú X. T., načo ho táto upozornila, že stačilo povedať pardon, načo jej poškodený povedal, že žiadne pardon, že nemá stáť tak, že ľudia nemôžu prejsť k vedľajšej pokladni, načo sa do toho zapojila aj I. T., ktorá povedala, že ešte dnes dostane od jej manžela po papuli a hneď niekomu telefonovala. Po tom, čo poškodení vyšli z Tesca, išla za nimi peši obžalovaná I. T., následne si táto prisadla do motorového vozidla k obžalovanej X. T., pričom, ako poškodení išli peši domov, ich vozidlom sledovali obžalované, na ul. Perečínskej s vozidlom zastali, taktiež na ul. Perečínskej k nim prišlo ďalšie motorové vozidlo, ktoré nemalo sninskú ŠPZ, z ktorého vystúpil obžalovaný K. T. a ďalší neznámy muž, a nato ich obžalovaní napadli tak, ako je popísané v skutkovej vete v obžalobe. Poškodený X. uviedol, že sa neodvážil brániť, lebo obžalovaní mali presilu, bol s nimi aj ďalší muž, ktorý bol ešte mohutnejší ako obžalovaný T., ten však do incidentu nijako nezasahoval, len tam stál, povedal I. T., aby nechala poškodenú E. Y., teda sa jej zastal. Po tomto napadnutí k nim prišiel svedok I. D., ktorému povedali, že boli napadnutí, načo im D. povedal, že ak to pôjdu oznámiť na políciu, pôjde im svedčiť, ešte sa ich opýtal, či ho poznajú, načo mu poškodená Y. povedala, že ho pozná z pravoslávneho kostola, že vie, ako sa volá. Poškodení potom telefonovali G. E., ujovi poškodeného X., čo sa im stalo a čo majú robiť, potom išli do bytu, kde bývala poškodená Y., následne sa boli osobne poradiť so svojim príbuzným G. E. a ešte v ten istý večer boli podať na OO PZ Snina trestné oznámenie. Na druhý deň, keďže poškodený X. v noci zvracal a mal bolesti, išli aj na lekárske ošetrenie.

Táto výpoveď poškodených je potom v zhode s výpoveďami ďalších svedkov, v prvom rade svedka D., ktorý potvrdil, že keď sa vracal zo stavby svojho rodinného domu do bytu, ako s vozidlom zastavil na križovatke, zbadal pohyb viacerých osôb, myslel si, že došlo k dopravnej nehode a keď tam došiel, našiel len poškodených, ktorí mu povedali, že boli napadnutí, on samotný incident nevidel a nevie, kto poškodených napadol. Na hlavnom pojednávaní dňa 10.12.2012 tento svedok uviedol, že poškodení boli rozrušení. Taktiež svedok uviedol, že opakovane boli za ním rôzni ľudia, aby dosvedčil, že T. napadli poškodených, čo on nemôže potvrdiť, lebo to nevidel, keďže bola vonku tma a on pohyb ľudí zbadal z väčšej vzdialenosti.

Poškodení bezprostredne po skutku o tom, čo sa im stalo, povedali mame poškodenej E. Y., svedkyňi P. Y., ktorá uviedla, že dcéra prišla domov z nákupu spolu s vtedajším priateľom X. vystrašená, povedala, že ich zbili T., X. si prikladal k hlave mrazenú zeleninu, mal poranenia hlavy, dcéra sa bála chodiť týždeň sama do školy, aby ju nenapadli. Rovnako tak ešte v ten istý večer išli obaja poškodení osobne za svedkom G. E., ktorý videl na hlave poškodeného X. poranenia a odporučil mu ísť na lekárske ošetrenie a na políciu, poškodení s tým ešte váhali.

Z výpovede svedka I. Č. plynie, že tento mal službu na OO PZ, kde dňa 11.04.2011 spísal záznam o priestupku, kde poškodení uviedli, že ich zbili T., na poškodených si poranenia nevšimol. Poškodený X. váhal, či podať oznámenie, Y. pôsobila vystrašene.

Na druhý deň (12.04.2011) boli obaja poškodení ošetrení v nemocnici v Snine, kde pri ošetrení ošetrujúcim lekárom uviedli, že boli napadnutí T.. Obaja poškodení T. poznali z mesta, X. T. podľa výpovedí poškodených povedala nakoniec poškodenému X., že ona je policajтка a nabudúce, keď ju stretne, má skloniť hlavu, poznali aj obžalovaného K. T., ktorý pracoval ako mestský policajt v Snine. Poškodená Y. ešte uviedla, že bola kamarátka syna obžalovaných.

Na základe takto vykonaného dokazovania, potom ani krajský súd nezistil dôvod, pre ktorý by výpoveďami poškodených neuveril, keď títo o skutku vypovedali opakovane zhodne, na mieste skutku pri odchádzaní obžalovaných, respektíve po ich odchode o tom, že boli napadnutí, povedali nestranej osobe svedkovi D., následne o tom povedali príbuzným, skutok boli nahlásiť na políciu ešte v ten večer a na nasledujúci deň išli aj na ošetrenie. Pokiaľ ide o výpovede svedkov T. S. K., títo vo veci prvýkrát vypovedali s odstupom asi pol roka od skutku, pričom si pamätali presný dátum, aj keď tento deň nebol podľa súdu ničím výnimočný, uviedli že s obžalovaným T. boli od 19.00 do 20.30 hod. a že počas toho obžalovaný s nikým netelefonoval, čo je v rozpore s objektívne zisteným dôkazom, a to výpisom z uskutočnenej telekomunikačnej prevádzky, podľa ktorej, z telefónneho čísla, ktoré v čase skutku používala obžalovaná I. T., boli uskutočnené hovory na telefónne číslo, ktoré v tom čase používal jej manžel, obžalovaný K. T., a to o 19.45 hod., 19.48 hod., 19.50 hod. a najdlhší v trvaní 59 sekúnd o 19.56 hod., čo svedčí o tom, že buď títo svedkovia (T. S. K.) boli u obžalovaného v iný deň alebo v

inom čase, alebo boli pri tom, ako obžalovaný telefonoval so svojou manželkou. Preto ani výpoveďou svedkov T. S. K. nebola vyvrátená či spochybnená výpoveď poškodených.

Poškodení, podľa znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, traumatológia, dňa 12.4.2011 mali objektívnym lekárskeým vyšetrením diagnostikované poranenia, a to poškodený X. krvnú podliatinu pod pravým okom 1 x 2 cm, početné odreniny čela, pomliaždenie s krvnou podliatinou ľavej ušnice, tlakovú bolesť v oblasti jarmových oblúkov a koreňa nosa a poškodená Y. povrchové pomliaždenie tváre vpravo a podvrtnutie ľavého zápästia, u oboch išlo podľa záverov znaleckého posudku o ľahký úraz, ktorý si vyžiadal liečenie pod 7 dní. Poranenia poškodeného X. vznikli opakovaným vonkajším tupým a plošným násilím po cieľených úderoch rukou - päšťou, poranenia mohli vzniknúť tak, ako to uvádzal poškodený, intenzita útoku bola až stredne veľká, vznik týchto poranení náhodným spôsobom je vzhľadom na charakter a lokalizáciu, podľa znaleckého posudku, nepravdepodobný. U poškodenej Y. vzniklo poranenie najskôr úderom dľaňou ruky menšou intenzitou, podvrtnutie ľavého zápästia vzniklo nárazom ľavej ruky počas konfliktu najskôr náhodným spôsobom. Na hlavnom pojednávaní tento znalec uviedol, že to, za ako dlho sa objaví viditeľné poranenie po facke alebo údere päšťou, závisí od intenzity pôsobiaceho násillia, keď je intenzita extrémne veľká, tak v priebehu niekoľkých minút dôjde k zakrvácaniu a opuchu. Ak je intenzita násillia malá, zmeny nemusia byť viditeľné, keď je stredne silná, hematóm sa objavuje zvyčajne po 12 - 24 hodinách. Na otázku, či vzhľadom na to, že obžalovaný T. pravidelne cvičí, posilňuje, či sa dá predpokladať, že by spôsobil len také mierne poranenia, znalec uviedol, že ak by takýto fyzicky zdatný muž napadol poškodeného, zranenia by boli iného charakteru. Krajský súd konštatuje, že ani závery znaleckého dokazovania žiadnym spôsobom nevyvrátili výpovede poškodených o vzniku poranení, naopak, ich podporili. Pokiaľ ide o to, že by pri útoku obžalovaného T.Á. mali vzniknúť vážnejšie poranenia, tu krajský súd uvádza, že každý vie ovládať silu úderov, aj fyzicky silnejší či zdatnejší jedinec.

Napokon, ani vzhľadom na charakter trestného činu, mimoriadne rozsiahle dokazovanie znaleckými posudkami znalcov z odboru psychológia, ktorí opakovane vyšetřili tak obžalovaných (trikrát), ako aj poškodených (dvakrát), neboli žiadnym spôsobom spochybnené výpovede poškodených. Na návrh obžalovaných bol do konania pribratý okresným súdom Ústav pre znaleckú činnosť v psychológii a psychiatrii s.r.o. za účelom opätovného vyšetřenia tak obžalovaných, ako aj poškodených a za účelom posúdenia predchádzajúcich znaleckých posudkov z odboru psychológia, ktoré v prípravnom konaní vypracoval K.. G.. D. a po podaní obžaloby predložili obžalovaní (G.. N.), ktoré dva predchádzajúce znalecké posudky si v niektorých častiach protirečili.

Vo vzťahu k poškodeným, ktorí boli v tejto trestnej veci vyšetření znaleckým ústavom v poradí druhýkrát, znalecký ústav konštatoval, že v podstate jeho závery sú takmer totožné so závermi v poradí prvého znaleckého posudku. K poškodenému V. X. zo záverov znaleckého ústavu plynie, že vzhľadom na úroveň intelektu, pamäti, neprítomnosť hrubšej patológie osobnosti a mentálnu nenáročnosť kriminogénnej situácie, považujú všeobecnú vierohodnosť svedka za zachovanú. Pokiaľ ide o špecifickú vierohodnosť, do tej sa mohli premietnuť isté kognitívne a osobnostné zvláštnosti ako menej spoľahlivé a realistické myslenie, tendencie štylizovať a konfabulátorne upravovať (doplňovať) medzery v pamäťovom materiáli. Môže sa to prejavovať v tendencii preháňať intenzitu slovných a fyzických útokov na jeho osobu, nie však v konštrukcii kompletne nepravdivého príbehu (falošného obvinenia), na rozdiel od predchádzajúceho znalca pokladajú špecifickú vierohodnosť poškodeného za mierne oslabenú, nie však forenzne významným spôsobom. Intelektové a pamäťové schopnosti poškodenej E. Y. sú, podľa znaleckého ústavu, v pásme horného priemeru, vzhľadom na štruktúru jej osobnosti a neprítomnosť psychopatológie, pokladajú jej všeobecnú vierohodnosť za plne zachovanú. Pokiaľ ide o špecifickú vierohodnosť, výpovede sú konzistentné v čase, majú logickú nadväznosť v dejových a časových súvislostiach, obsahujú rad centrálnych a periférnych detailov, je malá pravdepodobnosť, žeby sa poškodená snažila vedome a cielene škodiť obžalovaným, nemožno vylúčiť menej výrazné agravácie (zvýraznenie intenzity resp. nebezpečnosti) útokov a emócií obžalovaných pod vplyvom katatýmneho myslenia (myslenie ovplyvnené negatívnymi postojmi, či emóciami). Na otázku, či u poškodenej zistil ujmu na psychike v dôsledku útoku obžalovaných, ústav uviedol, že ak aj išlo pri čine o silnú afektívnu reakciu, poškodená ju už zvládla a spracovala pomocou vlastných mechanizmov.

K rozporom medzi závermi znaleckých posudkov z odvetvia psychológie predloženým na základe pribratia vyšetřovateľom v prípravnom konaní a posudkom predloženým obžalovanými na okresnom súde, znalecký ústav uviedol, že všetci obžalovaní sú schopní správne vnímať, zapamätať si a

reprodukovat' prežitú udalosť, keď úroveň intelektových schopností u obžalovanej X. T. je v pásme vyššieho priemeru, agresivita nepatrí medzi dominujúce štruktúry jej osobnosti a vymknutie sa emotivity spod racionálnej kontroly môže byť epizodického charakteru. Správanie sa poškodených voči nej a voči jej matke v nej mohlo vzbudiť prejavy agresie, skôr na verbálnej úrovni s účelom zmraviť mladých ľudí -poškodených, ktorých správanie registrovala ako neprístojné. U I. T. ústav zistil mierne zvýšený sklon javiť sa v sociálne priaznivejšom svetle, navyše za situácie, že táto popiera, že by v kritickom čase telefonovala s manželom, čo je zrejmé z výpisov telefónnych hovorov, dokonca opakovaných, posúdenie pravdivosti výpovedí obvinenej osoby nie je v kompetencii znalcov ale výlučne súdu. Tolerancia voči frustráciám je nízka s tendenciou k okamžitej afektívnej reakcii na pôvodcu, takéto situácie v nej evokujú urážlivosť a môže na ne reagovať aj agresívne. Ak znalci uvažovali o možnom fyzickom atakovaní poškodených, toto mohlo byť v prípade obžalovanej I. T. motivované provokujúcim správaním poškodených, najmä V. X., ktoré ju mohlo vo výraznej miere frustrovať a vyvolávať v nej potrebu zadosťučinenia. Takéto konanie nie je v rozpore s jej osobnostnými charakteristikami. U obžalovaného K. T. je, podľa znaleckého ústavu, zachovaná všeobecná schopnosť vierohodne vypovedať, bola zistená snaha javiť sa v lepšom svetle, prípadné nezhody v jeho výpovediach s objektívnou realitou nesúvisia s poruchami pamäťových schopností, ale sú dané vedomým rozhodnutím ako súčasť obrannej stratégie v trestnom konaní. Hodnotenie pravdivosti výpovedí je v kompetencii súdu. Agresivita nepatrí medzi dominujúce zložky jeho osobnosti. Obvinená X. T. má sklon na stresové a konfliktné situácie reagovať energicky, s určitým preceňovaním takýchto situácií, avšak v konečnom dôsledku menej kvalitne a menej konvenčným spôsobom so sprievodnou senzitivitou, u obžalovanej I. T. je zvládanie stresových a konfliktných situácií menej kvalitné a menej konštruktívne so senzitívnym správaním výsostne osobným a neraz nevhodným reagovaním. Zvládanie stresových a konfliktných situácií obžalovaným K. T.O. je, podľa záverov znaleckého ústavu z odboru psychológie, menej spoľahlivé vzhľadom na prevažne emóciami determinované správanie v takých situáciách.

Prvostupňový súd zistený skutkový stav, aj podľa názoru krajského súdu, ustálil správne, a krajský súd sa stotožnil aj so záverom prvostupňového súdu, pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, keď tento kvalifikoval konanie obžalovaných ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods.1 písm. a) Tr. zákona, pretože títo sa dopustili fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadli iného, konkrétne poškodených V. X. S. E. Y..

Trestný čin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona spácha ten, kto sa dopustí slovne, alebo fyzicky verejne, alebo na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti alebo výtržnosti najmä tým, že napadne iného.

Zmyslom citovaného ustanovenia je ochrana pokojného občianskeho spoluzitia pred závažnejšími útokmi, narušujúcimi verejný poriadok. Ide o spravidla fyzický alebo slovný násilný prejav takého charakteru, že hrubo uráža, vzbudzuje obavy o bezpečnosť zdravia, majetku alebo výrazne znižuje vážnosť väčšieho počtu osôb súčasne prítomných. Pre to, aby išlo o prečin výtržníctva, musí k útoku alebo útokom dôjsť na mieste verejnosti prístupnom, ktorým je každé miesto, kam má prístup široký okruh ľudí individuálne neurčených a kde sa tiež spravidla viac ľudí zdržiava, takže hrubá neslušnosť alebo výtržnosť by mohla byť postrehnutá viacerými ľuďmi (ktorí tam v dobe činu nemusia byť). Prístupnosťou sa rozumie možnosť vidieť a počuť prejav páchatel'a aj keď miesto činu nie je priamo verejnosti prístupné. Druhou možnosťou je dopustiť sa skutku verejne; podľa § 122 ods. 2 písm. b) Tr. zákona, je trestný čin spáchaný verejne, ak je spáchaný pred viac ako dvoma súčasne prítomnými osobami.

Formy výtržníckeho konania musia narúšať občianske spoluzitie hrubo, t. j. vo zvýšenej miere tak, že menej závažné prejavy narušenia tohto spoluzitia nemôžu postačovať. O hrubé narušenie občianskeho spoluzitia pôjde najmä v prípadoch, keď posudzované konanie má charakter zjavnej svojvôle, bezohľadnosti a spravidla určitej vyhranenej jednostrannosti v tom, že páchatel' sleduje presadenie svojho - zo spoločenského hľadiska neprijateľného záujmu na úkor záujmov ostatných občanov.

Rozhodujúcim kritériom pre posúdenie miery závažnosti je pri prečinoch zákonom súčasne vyžadovaný materiálny znak, ktorý je všeobecne formulovaný v ustanovení § 10 ods. 2 Tr. zákona tak, že nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná. Z hľadiska materiálneho

stránky prečinu výtržníctva podľa § 364 Tr. zákona je pritom potrebné uvážiť najmä intenzitu a priebeh útoku, posúdiť okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, ďalej zistiť pohnútku činu a zhodnotiť osobu páchatela.

Pokiaľ traja obžalovaní fyzicky zaútočili vo večerných hodinách na poškodených, ktorí išli po ulici domov z nákupu tak, že z pohľadu poškodených nečakane vystúpili z dvoch áut a pri zjavnej silovej prevahe opakovane udierali poškodeného X. a raz udrela obžalovaná aj poškodenú Y., dopustili sa, podľa názoru krajského súdu, o prečin výtržníctva. O intenzite útoku potom svedčí aj to, že poškodená sa niekoľko dní po napadnutí bála sama vyjsť na ulicu, do školy a zo školy ju museli voziť motorovým vozidlom. Nič na tom nemení ani tá skutočnosť, že tomuto napadnutiu predchádzal konflikt v obchodnom dome, kde sa správal poškodený X. neprímerane, keď do vekovo staršej osoby narazil bez ospravedlnenia a s poučaním o tom, kde a ako má pred pokladňou stáť v rade, čo mu vzhľadom na jeho vek a to, že ako muž sa má správať k ženám, najmä vekovo starším slušne, neprináležalo. K napadnutiu poškodených po vyjdení z predajne došlo v zóne, kde sa nachádzajú rodinné domy, v blízkosti bol bar a podľa výpovedí svedkov poškodených, miestom, okrem svedka D. a jeho manželky, prechádzali aj iní mladí ľudia, teda vzhľadom na čas a miesto, išlo aj podľa názoru krajského súdu o miesto verejnosti prístupné.

Pri ukladaní trestu zohľadnil krajský súd účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, podľa ktorého má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne iných odradí od páchania trestných činov; pričom trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Krajský súd prihliadal aj na zásady ukladania trestu vyplývajúce z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, ako aj na okolnosti prípadu. Okrem tohto hľadiska bral krajský súd do úvahy aj tú okolnosť, že od spáchania skutku uplynula dlhšia doba, na čom spolupôsobilo viacero faktorov, jedným z nich bolo odročovanie hlavných pojednávaní pre práceneschopnosť obžalovaných či obhajcu, ale aj kolízia termínov súdnych znalcov, dopĺňanie dokazovania o znalecký posudok znaleckého ústavu a za tým účelom opakované vyšetrovanie strán konania.

Správne prvostupňový súd rozhodol, aj pokiaľ u obžalovaných zistil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, teda, že pred spáchaním skutku viedli riadny život, keď vychádzajúc z odpisu registra trestov obžalovaná X. T. nebola nikdy súdne trestaná, I. T.Á. bola súdne trestaná v roku 2005 pre trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods.1 Tr. zákona účinného do 31.12.2005, ktoré odsúdenie bolo zahladené, v jednom prípade bolo podmienene zastavené trestné stíhanie v roku 2008, kde rovnako došlo k osvedčeniu v skúšobnej dobe a ani na toto nie je možné prihliadať. Obžalovaný K. T. má v odpise registra trestov tri záznamy, naposledy z roku 2008, kde vo všetkých troch prípadoch došlo k zahladeniu odsúdenia. OO PZ Humenné hodnotilo služobné pôsobenie obžalovanej X. T. ako príslušníčky Policajného zboru SR tak, že táto si svoje služobné povinnosti plnila zodpovedne, viackrát bola za plnenie služobných povinností odmenená, dňa 04.11.2009 bola odmenená ministrom vnútra SR za záchranu ľudského života.

Vzhľadom na časový odstup od spáchania skutku, a na to, že obžalovaní v minulosti viedli riadny život, ako aj na to, že išlo v ich prípade o prečin, považoval krajský súd aj druh a výmeru trestu u obžalovaných za primeraný, keď ani od apríla 2011 sa obžalovaní iného trestného činu nedopustili, teda viedli aj po skutku riadny život.

Keďže krajský súd nezistil dôvody pre zmenu napadnutého rozsudku, odvolania tak obžalovaných ako aj krajskej prokuratorky ako nedôvodné zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.